

Анатолій КЕНТІЙ

ДОЛЯ ПЛЕМІННИЦІ СТЕПАНА БАНДЕРИ

(огляд архівно-слідчої справи Л. Возняк-Лемик)

В історії українського національно-визвольного руху 1930–1950-х років почесне місце належить Степану Андрійовичу Бандері (1909–1959), чільному діячеві ОУН, засновнику Революційного Проводу ОУН і провіднику ЗЧ ОУН. Ця непересічна постать стала жертвою терористичного акту, вчиненого агентом радянського КДБ 15 жовтня 1959 р. у Мюнхені.

Сумна доля не обійшла й родини С. Бандери, його рідних і близьких. 8 липня 1941 р. за вироком військового трибуналу КВО у Києві був розстріляний А. Бандера, батько керівника Революційного Проводу ОУН. У 1944 р. від рук польських націоналістів у концтаборі Освенцім загинули брати С. Бандери – Василь та Олекса, а третього брата – Богдана – розстріляли нацисти.

У повоєнний час органи держбезпеки УРСР заарештували і депортували в східні райони СРСР трьох сестер С. Бандери. В лабеті емігрантів потрапила й Любов Євгенівна Возняк, племінниця С. Бандери й дружина чільного діяча ОУН(Б) М. Лемика. Саме її архівно-слідча справа була виявлена в ЦДАГО України під час складання опису документів ф. 263 “Колекція позасудових справ реабілітованих. 1919–1953 рр.”.

Аналіз документів справи № 71166 ФП свідчить, що вони містять цінну інформацію з різних аспектів діяльності ОУН(Б) за 1940–1945 рр., слугують характеристикою багатьох відомих діячів націоналістичного руху. Зазначена справа складається з кількох тематичних груп документів. До першої належать, зокрема, постанови МДБ УРСР про арешт Любові Євгенівни Возняк-Лемик (вона ж Ганна Михайлівна Демчук), заходи щодо утримання підозрюваної; про заведення її справи для розгляду; про переведення зі Львова до внутрішньої в’язниці МДБ УРСР в Києві; про провадження слідства і утримання під охороною; про уточнення прізвища заарештованої; про встановлення місця відбуття покарання, а також ордер на арешт, анкета затриманої і протокол обшуку помешкання Л. Возняк-Лемик.

До другої групи документів можна віднести звинувачувальний висновок МДБ УРСР, витяг з протоколу Особливої наради при міністрі державної безпеки СРСР про засудження Л. Возняк-Лемик на 25 років виправно-трудових таборів, лист МДБ СРСР про транспортування засудженої до особливого табору № 3 МВС СРСР.

Третю групу документів складають протоколи допитів Л. Возняк-Лемик та інших осіб, котрі залучалися слідством для ідентифікації осо-

би заарештованої, котра проходила під трьома прізвищами, та встановлення її причетності до діяльності ОУН, можливих зв'язків з керівними діячами націоналістичного руху.

До останньої, четвертої, групи належать дотичні документи, пов'язані з помилюванням і реабілітацією Л. Возняк-Лемик у 1955–1993 рр. Це – лист сина засудженої – Мирослава, на ім'я голови Президії Верховної Ради СРСР К. Є. Ворошилова, лист О. П. Яцишиної, котра опікувала Мирослава, до Головної військової прокуратури СРСР, протест військового прокурора КВО, визначення військового трибуналу КВО щодо скорочення терміну покарання до 10 років виправно-трудо-вих таборів, лист голови Івано-Франківської міської комісії стосовно поновлення прав реабілітованих та висновок Генеральної прокуратури України про реабілітацію Л. Возняк-Лемик.

Як свідчать документи архівно-слідчої справи, Л. Возняк-Лемик вперше потрапила в поле зору органів держбезпеки ще в серпні 1945 р., коли була заарештована член ОУН Юлія Луцька. Вона знала Л. Возняк-Лемик ще з 1940 р. по Кракову, зустрічалася з нею щодо організаційної роботи в 1944 р. у Львові та в інших місцях.

Затримання Л. Возняк-Лемик органами МДБ сталося 25 грудня 1947 р. в с. Дашава Стрийського району Львівської області, де вона мешкала під прізвищем Демчук Ганна Михайлівна, котра начебто у травні 1946 р. була евакуйована з території Польщі до УРСР. Того ж дня, о 20.00, був проведений її перший допит, який тривав до 3.00 ранку 26 грудня 1947 р. Не знаючи про те, що емдебісти поінформовані, хто вона є насправді, Л. Возняк-Лемик подала про себе і своїх рідних фіктивні відомості: народилася в 1916 р. в с. Річиця Любачівського повіту (Польща). Її батько – Мороз Михайло Іванович, коваль за професією, у 1917 р. виїхав на заробітки до Америки, а мати – Мороз Марія Іванівна, померла в 1933 р.; вийшла заміж за Демчука Василя Максимовича, котрий в березні 1946 р. був убитий поляками в Перемишлі; має сина Мирослава, 1946 р. народження, та сестру – Марковську Теодору Михайлівну, яка мешкає в Дашаві і займається кравецькою справою.

Розв'язка наступила тоді, коли слідчий запитав Л. Возняк-Лемик про мету її перебування у Львові та чи є у неї в цьому місті родичі. На друге запитання вона відповіла, що у Львові у неї немає родичів, а її єдина сестра мешкає в с. Дашава. Тоді слідчий заявив, що МДБ має дані про те, що у Л. Возняк-Лемик у Львові є сестра і що її батько не коваль, а священик. Він також наголосив, що евакуаційні документи на ім'я Г. М. Демчук на виїзд з Польщі до України є фіктивними і що слідству відомі її справжнє прізвище, ім'я та по-батькові, а також соціальне походження її та її батьків. Під тиском цих обставин Л. Возняк-Лемик назвала свої справжні біографічні дані: народилася у 1915 р. у містечку Криниця Ново-Санчевського повіту (Польща), в родині священика Єв-

гена Возняка, котрий тепер мешкає в с. Пустомити Львівської області. У 1940 р. вийшла заміж за М. Лемика. Вона також визнала фіктивними документи, на підставі яких переїхала з Польщі до України і заявила: “Я вирішила зараз розповісти органам слідства виключно всю правду, яку від мене будуть вимагати”¹.

Пізніше Л. Возняк-Лемик зізналася, що вона – родичка С. Бандери, бо її бабуся по матері була рідною сестрою матері С. Бандери. Крім того, її сестра, Марія Возняк, у 1940 р. взяла шлюб з Василем Бандерою, братом керівника Револуційного Проводу ОУН.

Другий допит Л. Возняк-Лемик проходив 30–31 грудня 1947 р. і був одним із найтриваліших як за часом, так і за обсягом отриманої від неї інформації. За період з 9 січня по 2 квітня 1948 р. відбулося ще 13 допитів у Львові, а потім її перевели до внутрішньої в’язниці МДБ УРСР в Києві, де ще 12 разів викликали на допити (3 травня – 22 липня 1948 р.). Відбулися також очні ставки Л. Возняк-Лемик з М. М. Чернищенко, К. М. Зарицькою, В. В. Стернюком та іншими, в ході яких емдебісти мали на меті отримати додаткову інформацію про заарештовану. Серед допитуваних була й основний диктор радіостанції “Афродіта” Оксана Божиківська, котра надала цікаву інформацію про роботу радіостанції в 1943–1944 рр.².

На третьому допиті – 9 січня 1948 р., Л. Возняк-Лемик було висунуто звинувачення в тому, що вона впродовж довгих років вела “активну збройну боротьбу за повалення радянської влади в Україні й створення націоналістичної буржуазної держави, так званої Самостійної Української Держави”. Їй інкримінували зв’язки з С. Бандерою, М. Лебедем, “Тарасом” (Д. Маївський), Я. Старухом та іншими діячами ОУН, котрі здійснювали “терористичну діяльність проти радянських людей”.

На це безглузде звинувачення Л. Возняк-Лемик відповіла дуже гідно: “В обвинуваченні, яке висунуто в такому формулюванні, винуватою себе не визнаю. Разом з тим я визнаю, що я – учасниця Організації українських націоналістів, за радянської влади до травня 1946 р. перебувала в підпіллі, в референтурі пропаганди Головного Проводу ОУН, яка вела пропаганду проти радянської влади з метою організації незалежної Української Самостійної Держави”. При цьому вона категорично заперечувала свою участь в збройній боротьбі проти радянської влади і заявила, що не була організаційно зв’язана з С. Бандерою і М. Лебедем, а працювала під керівництвом “Тараса” (Д. Маївський) та Я. Старуха³.

Під час допитів Л. Возняк-Лемик співробітників органів держбезпеки насамперед цікавила її участь в діяльності ОУН, знайомство з членами Проводу ОУН, а також основні напрямки роботи Проводу, зокрема, його референтури пропаганди (Головний осередок пропаганди – ГООП), в якій з осені 1943 р. по травень 1946 р. працювала

Л. Возняк-Лемик. Крім того, на допитах від неї постійно вимагали розповідати про тих чільних діячів ОУН, котрі перебували в стані розробки органами держбезпеки, про місця їхнього перебування в підпіллі та організаційні зв'язки.

На допитах 19–20 лютого 1948 р. емдебісти виявили велику зацікавленість в отриманні відомостей про Богдану Світлик (“Світлана”, “Ясна”), котра була в цей час співробітницею ОУН, членом редакції журналів “Ідея і чин” та “Самостійність”, а також про начальника Головного військового штабу УПА Олексу Гасина (“Лицар”). Коли Л. Возняк-Лемик були показані декілька фотографій начебто вбитих членів ОУН, то вона переконливо стала доводити, що серед них впізнає Б. Світлик та О. Гасина, хоч на цей час ці діячі націоналістичного руху були ще живими⁴.

В ході слідства співробітники МДБ виявляли інтерес й до Д. Маївського (“Тарас”, “Косар”), котрий загинув ще в грудні 1945 р., й до К. Зарицької (“Монети”), заарештованої ще в 1947 р., й до З. Тершаковця (“Федір”), котрий в цей час був провідником ОУН Львівського краю.

На допиті 2 квітня 1948 р., відповідаючи на запитання слідчих, Л. Возняк-Лемик подала цікаву для сучасного дослідника інформацію про підпільну типографію Проводу ОУН “Прага”, розташовану в Миколаївському районі Дрогобицької області. На той час (1944–1945 рр.) це було досить велике підприємство. За словами Л. Возняк-Лемик, як розповідав їй її другий чоловік В. Гоцій (“Вир”, “Жест”), для перевезення цієї типографії було потрібно 15 возів. Хоч з неї в 1945–1946 рр. була вилучена частка обладнання для інших типографій ОУН, проте ембедістів цікавило місце розташування “Праги”. На це Л. Возняк-Лемик відповіла, що про це знали лише “Жест”, “Лис” та охоронці “Тараса”, але всі вони вже загинули⁵.

На підставі свідчень Л. Возняк-Лемик МДБ УРСР склало список на 58 активних учасників визвольно-революційного руху, серед яких були: С. Бандера, М. Лебедь, Р. Шухевич, Я. Стецько, А. Мирон, В. Турковський, З. Матла, С. Новицький, О. Гасин та ін. Всі вони визнавалися учасниками ОУН і підлягали кримінальній відповідальності за антирадянську діяльність⁶.

Якщо в цілому охарактеризувати якість інформації, отриманої МДБ УРСР безпосередньо від Л. Возняк-Лемик, то треба визнати, що вона мало що дала емдебістам для пошуку і затримання активних учасників українського визвольно-революційного руху. Є всі підстави стверджувати, що заарештована багато утаємнила з того, що справді знала. Особливо це стосується С. Бандери та його родини.

До українського націоналістичного руху Л. Возняк долучилася в 1932 р., коли навчалась у львівській вчительській семінарії. Спочатку

входила до однієї з організацій “Пласту”, а потім стала членом юнацької секції ОУН. У 1934 р. за участь в антипольських студентських акціях її було виключено з семінарії і до вересня 1939 р. вона жила разом з родиною.

Після приєднання Західної України до УРСР Л. Возняк разом з сестрою Марією і батьком перейшли на територію Польського генерал-губернаторства, яка входила до складу нацистської Німеччини, до м. Баліград. У березні 1940 р. на запрошення В. Бандери, який був нареченим її сестри Марії, Л. Возняк переїхала до Кракова, де певний час мешкала у квартирі В. Бандери, поряд з його братом Степаном, керівником Революційного Проводу ОУН. Водночас вона включилася в роботу жіночої мережі ОУН.

Невдовзі Л. Возняк влаштувалася на курси поштово-телеграфних працівників. У травні 1940 р. вона познайомилася з членом Революційного Проводу ОУН М. Лемиком і вийшла за нього заміж. За порадою чоловіка вступила на курси радіозв'язку, організовані ОУН, а також навчалася санітарній справі при німецькому шпиталі.

Коли розпочалася німецько-радянська війна, Л. Возняк-Лемик включили до складу Південної “похідної” групи ОУН, яку очолював З. Матла. Її безпосереднім керівником став Т. Семчишин (“Річка”). Ця група з кінця 1941 р. рухалась за маршрутом Стрий – Жидачів – Рогатин – Бережани і далі на схід, прямуючи до Дніпропетровська. В Тернополі Л. Возняк-Лемик залишила свою групу і стала чекати свого чоловіка М. Лемика, котрий був керівником Центральної “похідної” групи ОУН і мав очолити крайовий провід ОУН Харківщини.

Зустрівшись з чоловіком, Л. Возняк-Лемик рушила з ним і його людьми до Проскурова (тепер – Хмельницький), але там їх затримали німці й на початку серпня 1941 р. змусили повернутися до Львова. В середині вересня 1941 р. М. Лемик знов рушив на схід. Дружина залишилася у Львові. Невдовзі через кур'єра “Мороза” вона отримала від М. Лемика пропозицію приїхати до нього.

Оформивши через Український центральний комітет у Львові документи на ім'я Галини Ткачук, Л. Возняк-Лемик в листопаді 1941 р. виїхала з групою жінок зі Східної України до Києва. Разом з нею був і відомий діяч ОУН Пантелеймон Сак, котрий влітку 1942 р. очолив Київський крайовий провід ОУН. Після приїзду до Києва Л. Возняк-Лемик зустрілася з тодішнім керівником Київського крайового проводу ОУН А. Мироном (“Орлик”) і передала йому три організаційні листи від М. Лебеда для М. Лемика, котрий в цей час перебував десь на Полтавщині.

На початку 1942 р. Л. Возняк-Лемик дізналася від провідника ОУН Полтавщини “Ігоря Донського”, що її чоловік М. Лемик, мабуть, загинув, бо ні він, ні його організаційні люди не з'явилися на обумовлені

місця зустрічі. За цих обставин вона певний час працювала з “Орликом”, передруковуючи деякі конспіративні матеріали ОУН, а потім, у кінці лютого – на початку березня 1942 р., разом з кур’єром ОУН поїхала до Полтави, де намагалася розшукати свого чоловіка. В цьому місті вона вчилася в промислово-художній школі, де спробувала створити жіночий осередок ОУН, але успіху не добилася. Як вона висловилася, її вважали “полькою” і “німецькою шпигункою”.

У червні 1942 р. разом з членом ОУН “Михайлом Мудрим” Л. Возняк-Лемик виїхала до Харкова, де сподівалася на допомогу колишнього діяча Крайового проводу ОУН на ЗУЗ І. Малюци, який працював перекладачем у німців, довідатися про долю М. Лемика. Однак тут її знову спіткала невдача. Тим часом, прибув до Харкова зі своїми організаційними людьми новий крайовий провідник ОУН “Любомир”, котрий відмовився залучити Л. Возняк-Лемик до підпільної роботи і порекомендував їй повернутися до Львова.

Після довгих поневірянь через Полтаву – Київ – Рівне Л. Возняк-Лемик у жовтні 1942 р. дісталася нарешті до Львова, а звідти переїхала до с. Пустомити, де мешкав її батько. Тут вона тривалий час працювала медсестрою в районній лікарні. Однак у серпні 1943 р., перебуваючи у Львові, випадково зустріла чільного члена ОУН “Бурмача” (І. Клим) і покаржилась на свою долю: її чоловік, М. Лемик, загинув, а вона залишилась забутою Організацією і не веде аніякої націоналістичної роботи.

“Бурмач” перейнявся долею Л. Возняк-Лемик і повідомив про неї керівнику референтури пропаганди Проводу ОУН “Володимиру” (М. Прокоп). Останній вирішив залучити її до роботи кур’єра-зв’язківця. Але коли стало відомо, що Л. Возняк-Лемик цікавиться німецька поліція, то “Бурмач” взяв її з собою і 30 жовтня 1943 р. виїхав у напрямку Карпат в район с. Ямельниця, де дислокувався Головний осередок пропаганди при Проводі ОУН.

Оскільки Л. Возняк-Лемик ще в 1940 р. закінчила курси радіозв’язку ОУН, мала фах друкарки, її зарахували до штату підпільної радіостанції “Афродіта”. У березні 1944 р. до Ямельниці приїхав член Проводу ОУН М. Прокоп (“Володимир”), котрий запропонував їй підвищити кваліфікацію на курсах радіозв’язку ОУН в с. Звенигород Бібрецького району Львівської області. Спочатку тут училися 5–6 дівчат, а коли курси перевели до с. Поляна Щирецького району, кількість курсантів зросла до 60 осіб. Однак у червні 1944 р. німці провели облаву в с. Поляна, внаслідок чого майно курсів було знищено, а курсантки розбіглися. Л. Возняк-Лемик повернулася до Ямельниці.

У зв’язку з відступом німецьких військ з території Західної України і поверненням більшовиків, становище в районі дислокації ГООП ОУН стало надзвичайно загрозливим. Хоч зима й минула спокійно, та вже

навесні 1945 р. опер-групи НКВС виявили підпільні криївки. Щоправда, Л. Возняк-Лемик та інші працівники запасної ланки ГООП (“Вир”, “Лис”, “Грім” та “Черник”) зуміли втекти і перебазуватися в с. Корчин Сколівського району Дрогобицької області. Наприкінці червня 1945 р. сюди прибув член Бюро Проводу і політреферент ОУН Д. Маївський (“Тарас”) з Б. Світлик і трьома охоронцями. З цього часу Л. Возняк-Лемик працювала безпосередньо з “Тарасом”, друкуючи на машинці його матеріали, які пересилалися підпіллям ОУН і поширювалися в націоналістичних виданнях.

“Тарас” повідомив, що більшовики захопили типографію Проводу ОУН разом з “Дорошом” (П. Дужий), тому було вирішено налагодити видання журналу “Ідея і чин” в Корчині. Проте у серпні 1945 р. до рук більшовиків потрапила “Маруся”, зв’язкова Д. Маївського, котра видала місце розташування групи працівників ГООП. У результаті облави загинув “Грім”, провідник ОУН Стрийського повіту, всі інші втекли і перебазувалися в район с. Сотина. Тут, за словами Л. Возняк-Лемик, її новий чоловік Василь Гоцій (“Вир”), господарський референт ГООП, приступив до створення нової типографії Проводу ОУН, яка вже в січні 1946 р. розпочала друкувати чергове число журналу “Ідея і чин”. Проте 21 березня 1946 р. після раптового нападу більшовиків типографію захопили. Загинув “Вир”, всі інші співробітники врятувалися і повернулися до своїх старих криївок у районі с. Корчин.

В цей час Л. Возняк-Лемик, яка була вагітною, захворіла, а тому, за вказівкою керівника ГООП ОУН “Севера” (П. Федун) у травні 1946 р. її перевезли до Львова. Тут вона і дружина загиблого члена ОУН “Дора” купили фіктивні евакуаційні документи переселенців з Польщі на ім’я Г. М. Демчук і Т. М. Марковської і переїхали до с. Дашава. У вересні 1946 р. Л. Возняк-Лемик повернулася до Львова, де народила сина Мирослава. Після народження дитини знову поїхала до Дашави, де в кінці грудня 1947 р. була заарештована органами МДБ.

Опинившись у лабетах МДБ, Л. Возняк-Лемик намагалася попередити підпілля ОУН про свій арешт і про те, що деякі заарештовані націоналісти стали на шлях зради. Через Марію Чернишенко, яка звільнялася з в’язниці, вона вирішила передати до с. Ямельниця, де перебували відомі їй підпільники ОУН А. Марків та Ю. Яцьків, інформацію про те, що МДБ готує спецоперацію проти групи ГООП в районі гори Парашка на Дрогобиччині. Вона також хотіла попередити підпілля ОУН, що емдебістами заарештований працівник референтури пропаганди Проводу ОУН Семенюк, котрий дав викривальні свідчення, а також про те, що колишня зв’язкова референтури пропаганди Проводу ОУН зі Львовом О. Букшована є таємним співробітником Львівського УМДБ. Однак М. Чернишенко була заарештована в с. Ямельниця і задум Л. Возняк-Лемик не вдалося реалізувати.

26 липня 1948 р. заступник міністра держбезпеки УРСР генерал-майор Єсипенко затвердив звинувачувальний вирок у справі Л. Возняк-Лемик. Головна теза звинувачування зводилася до того, що вона була “кадровою учасницею ОУН, проводила активну антирадянську націоналістичну роботу”. Вирок надіслали на розгляд Особливої наради при міністрі держбезпеки СРСР. У ньому рекомендувалося засудити Л. Возняк-Лемик на 25 років виправно-трудоих таборів. 11 вересня 1948 р. Особлива нарада в Москві погодилася з вироком, винесеним МДБ УРСР. 22 вересня 1948 р. МДБ СРСР визначило місце ув’язнення – Особливий табір № 3 МВС СРСР (ст. Потьма, поселення Явас, Мордовська АРСР)⁷.

Як свідчать документи, в ув’язненні Л. Возняк-Лемик поводитися сумлінно. В анкеті до заяви про помилування за квітень 1955 р. зазначається: “до роботи ставиться сумлінно. Норму виробітку виконує в середньому на 130 %. Табірний режим не порушує. В побуті веде себе добре”. Разом з тим у цьому документі зазначалося, що Л. Возняк-Лемик в культурно-масових заходах участі не бере, “стягнень і заохочень не має”⁸.

Після смерті Й. Сталіна і арешту Л. Берії в СРСР розпочали здійснювати заходи, спрямовані на реабілітацію жертв політичних репресій 1930–1950-х років. 4 квітня 1955 р. на ім’я голови Президії Верховної Ради СРСР К. Ворошилова надійшов лист від піонера Мирослава Возняка, котрий просив звільнити з ув’язнення його матір – Л. Возняк-Лемик. Пізніше до Прокуратури УРСР був адресований аналогічний лист від мешканки м. Стрий Львівської області О. Яцишин, котра була двоюрідною сестрою Л. Возняк-Лемик і опікувала її сина⁹.

Вже 4 травня 1955 р. військовий прокурор КВО виніс протест у справі Л. Возняк-Лемик і просив змінити їй термін покарання з 25 років до 10 років. При цьому наголошувалось, що покарання стосовно Л. Возняк-Лемик є занадто суворим і не відповідає тому, що їй інкримінувала Особлива нарада при міністрі держбезпеки СРСР. Із зазначеним протестом погодився військовий трибунал КВО, котрий на своєму засіданні 20 липня 1955 р. скоротив термін покарання Л. Возняк-Лемик до 10 років¹⁰.

Після звільнення із в’язниці Л. Возняк-Лемик повернулася в Україну і оселилася в м. Івано-Франківськ. При цьому вона змінила прізвище з Возняк-Лемик на Лемик. Остання крапка у драматичній долі Л. Є. Лемик була поставлена 17 червня 1993 р., коли Генеральна прокуратура України повністю реабілітувала її на підставі Закону УРСР від 17 квітня 1991 р. “Про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні”, “оскільки в її діях відсутні ознаки зради Батьківщині”¹¹. Померла Л. Є. Лемик наприкінці 2008 р.

Бурхлива життєва “одіссея” Л. Возняк-Лемик була типовою для багатьох активних учасників українського націоналістичного руху

1930-1950-х років, котрі попри тягар іспитів, що випали на їхні долі, зберегли в своїй душі і серці вірність ідеалам державного відродження України. Їхній чин і страждання слугують прикладом для сучасних поколінь українських патріотів.

Отож архівно-слідча справа Л. Возняк-Лемика, як й інших учасників політичних процесів 1920–1950-х років в Україні, є незамінним і важливим джерелом вивчення історії українського національно-визвольного руху новітньої доби, слугують характеристикою активних учасників цього руху, дають змогу поряд з іншими документальними комплексами об'єктивно усвідомити причини здобутків і невдач у боротьбі за українську державність. Тематичні огляди і публікації цих специфічних джерел сприятимуть науково-дослідницькій діяльності професіоналів, поширенню історичних знань серед усіх верств нашого суспільства.

¹ Центральний державний архів громадських об'єднань України, ф. 263, спр. № 71166 ФП, арк. 12–18.

² Там само, арк. 296–298.

³ Там само, арк. 55–56.

⁴ Там само, арк. 73–84.

⁵ Там само, арк. 214–220.

⁶ Там само, арк. 388–389.

⁷ Там само, арк. 392–400.

⁸ Там само, арк. 407–407 зв.

⁹ Там само, арк. 404–405, 408–408 зв.

¹⁰ Там само, арк. 409–412 зв.

¹¹ Там само, арк. 422–422 зв.

Анатолій КЕНТИЙ

Доля племінниці Степана Бандери (огляд архівно-слідчої справи Л. Возняк-Лемика)

У повідомленні подається характеристика складу і змісту документів архівно-слідчої справи на племінницю С. Бандери, члена ОУН Любов Євгенівну Возняк-Лемика, яка зберігається у ЦДАГО України, розкриваються основні епізоди її діяльності в лавах визвольно-революційного руху, показується мужня поведінка на допитах в МДБ.

Ключові слова: визвольно-революційний рух; український націоналістичний рух; ОУН; архівно-слідча справа.

УДК [930.253:94](477)

Анатолій КЕНТИЙ

Судьба племінниці Степана Бандери (обзор архивно-следственного дела Л. Возняк-Лемика)

В сообщении дана характеристика состава и содержания документов архивно-следственного дела на племінницю С. Бандери, члена ОУН Любов Євгенівну Возняк-Лемика, которое хранится в ЦГАОО Украины, раскрыты

основные эпизоды ее деятельности в составе освободительно-революционного движения, показано мужественное поведение на допросах в МГБ.

Ключевые слова: освободительно-революционное движение; украинское националистическое движение; ОУН; архивно-следственное дело.

УДК [930.253:94](477)

Anatoliy KENTIY

**The fate of Stepan Bandera's niece
(The review of L. Vozniak-Lemyk's archival-investigation case)**

In a report a description of composition and maintenance of criminal case on the niece of S. Bandera is given, member of OUN Liubov Vozniak-Lemyk, which is kept in the Central State Archives of Public Organizations of Ukraine, the basic episodes of her activity is opened up in rows of Liberation-revolutionary Movement, a brave conduct is shown on interrogations in MDB.

Keywords: Liberation-revolutionary Movement; Ukrainian Nationalistic Movement; OUN; archival-investigation case.

UDK [930.253:94](477)